Film-cinema

SCRISORI DIN AMERICA

Se mărită Deanna Durbin?

de R. CARROLL

New York, August

Deunăzi s'a răspândit zvonul la Holywood, că micuța și drăgălașa Deanna Durbin intenționa să se mărite cu un oarecare Waughn Paul. Bine înțeles că emoția a fost foarte mare.

Să fie oare cu putință?

Firește, admitem că Deanna este o fetiță drăgălașe, dar de

DEANNA DURBIN

ceeace este: întruparea vie a primăverii; am rugat-o să păstreze frăgezimea pe care, din nefericire, o va pierde cu timpul.

Nu voim să credem că Deanna se gândește să fugă, să se lase răpită de acest regisor Waughn Paul și să se mărite cu el, îndată ce va împlini 18 ani.

Dacă ne e îngăduit să ne dăm părerea, ne îndoim mult că cei 23 de ani ai tânărului Waughn au reușit să cucerească pe drăgălașa vedetă. Deanna Durbin e prea serioasă, prea obișnuită să trăiască cu persoane mari, ca să se lase sedusă de un tinerel. Tovarășii ei, ca și partenerii ei de filme au fost totdeauna bărbați maturi. Fie că erau Menjou, Herbert Marshall, Melvyn Douglas, sau Charles Boyer. Deanna Durbin s'a lăsat poate atrasă, în mod inconștient, de farmecul unei anumite maturități, de un rafinament pe care nu-l va găsi nici în timiditatea neîndemânatecă, nici în exuberanța unui tânăr.

Mai mult, Deanna, pe care părinții ei n'o lasă niciodată să iasă singură, n'are deloc timpul să flirteze. Între studiile ei, lecțiile-i de canto, de dicțiune și munca ei de studio, clipele-i de răgaz sunt rare și consacrate unei odihne bine câștigată.

Dealtminteri, nimic în atitudinea ei nu ne face să credem că este îndrăgostită. E rezervată, nu se destăinuește și când e întrebată, răspunde fără stânjeneală, dar și fără să facă mărturisiri. Vrem să credem că nu are de făcut.

Viața ei tânără e o carte deschisă, în care fiecare poate citi.

Dacă în adâncul sufletului ei dorește să cânte într'o zi la Opera Metropolitană din New-York, dacă minunata carieră a Grace-ei Moore îi surâde, n'a spus nimic decât intimilor ei.

— Sunt încă prea tânără, constată ea.

Prea tânără deasemenea, suntem siguri, ca să se gândească la căsătorie.

Iar dacă Deanna Durbin a crescut, voim totuși să credem că va mai rămâne câtva timp frumoasa și drăgălașa stea, pe care o iubim, o figură unică în istoria cinematografului.

Nancy Kelly, cea mai discutată vedetă a Hollywoodului

NANCY KELLY

Nu e cea dintâi vedetă a genului.

Am avut înaintea ei pe Constance Bennett, pe Carole Lombard, etc. Nancy Kelly, vedeta de 18 ani, deși proaspăt debarcată la Hollywood, nu este totuși o debutantă.

A turnat până acum cincizeci și cinci de filme.

Dintre acestea, cincizeci și două au fost turnate în epoca cinematografului fără grai, în vechile studiouri newyorkeze, pe vremea când Gloria Swanson era vedetă de prima mărime, iar Nancy Kelly un era decât o copilă.

Căci Nancy Kelly a fost Shirley Temple a anului 1925.

*

Fiică de actori, ea a jucat, încă dela vârsta de 3 ani, în „Scufița roșie" și „Alice în țara minunilor".

Într'o zi, făcând, în tovărășia mamei sale, o vizită în studiourile „Paramount" din Long Island, fu remarcată de un regisor, care avea nevoe de o fetiță capabilă să verse lacrimi adevărate. Și astfel, Nancy deveni cea mai căutată vedetă-copilă.

După o vreme, câștigă la un concurs de frumusețe titlul de cea mai frumoasă fetiță de pe coasta Atlanticului. Și, în scurt timp, toate firmele o cerură pentru publicitate. Frumosul e' chip speriat se afla pe toate prospectele și în toate revistele. Era cea mai fotografiată fetiță din America.

Dar fata crescu. Atingând vârsta ingrată: mâinile prea groase, tenul ars, aerul prostuț, avu ideea să se consacre microfonului. Nu era văzută, era numai auzită. Avea o voce frumoasă, o personalitate pe care microfonul n'o trăda, avea farmec. Și în timp ce natura îi hărăzea, zi de zi, tot mai multă grație, tot mai multă frumusețe, Nancy își învăța bine meseria. Deveni cea mai bună ingenuă radiofonică.

*

Și astfel atinse vârsta de șaisprezece ani. Era mlădioasă și bine proporționată, mai puțin frumoasă decât promitea în copilărie, avea gura mare și pometii de chinezoaică.

Dar asta n'o împiedică să obțină un rol într'o piesă de Gertrude Lawrence: „Suzana și Dumnezeu". Un regisor al studiourilor „Fox" o văzu, o plăcu și-i oferi un contract.

*

Hollywood!

Magnații Cetății filmului sunt entuziasmați de ea, cum au fost de atâtea altele. Nancy e doar atât de interesantă și are un aer atât de modest! O admiră pe Bette Davis, visează roluri inteligente, nu e o blondă platinată rumenă și poaspătă, din cele atât de banale cari se găsesc în rândurile figurației.

Nancy Kelly este, în momentul de față, vedeta despre care se vorbește cel mai mult la Hollywood. E sărbătorită, măgulită, încurajată! I se dă pe Tyrone Power ca partener, în filmul „Banditul Jesse James", contractele curg cu nemiluita. Se veghiază asupra pudorii ei și i se plătește o însoțitoare care are sarcina să împiedice ca vreun cuvânt urât sau o conversație scabroasă să-i isbească urechile ingenue.

*

Toate sunt bune. Dar dacă Nancy cunoaște amănuntul pe care-l relatăm mai jos, să mediteze câteva clipe asupra lui: în seara premierei hollywoodiene a filmului „Banditul Jesse James", fotografii și amatorii de autografe se băteau ca să se apropie de ea. În acest timp, o eleganță limuzină se opri în fața cinematografului. O femee frumoasă, copleșită de hermine și de orchidee, cobori. Se opri o clipă, așa cum făcuse de sute de ori până atunci, în asemenea împrejurări, spre a îngădui fotografilor să ia câteva clișee. Dar niciun obieictiv, nicio privire, nu se îndreptară asupra ei... Își dădu seama, primi cu resemnare lovitura, râse silit sub machiajul ei bine îngrijit și grăbind pasul, intră în cinematograf. Această femee, azi uitată — din pricina vreunui film prost și a câtorva luni de absență — era una din cele mai frumoase stele cari au strălucit vreodată pe ecran. Era Clara Bow.

Și pentru ea fuseseră întrebuințate odinioară, superlativele.

Vedete americane în Franța

Cinematograful este, în adevăr, o artă internațională și dacă am voi chiar să uităm acest lucru, numărul artiștilor străini, cari turnează în Franța e deajuns să ne reamintească aceasta. America ne-a trimis în ultimul timp cele mai de seamă vedete.

Marlene Dietrich, noua cetățeană a Statelor-Unite, a devenit pentru câteva luni parisiană. Debarcând la Paris a declarat:

— Sunt americană în fața legii, dar sunt parisiană prin instinct. N'a fost an în care să nu vin între două filme, să gust atmosfera Parisului, care-mi place mai presus de orice. Viața Parisului e tot ce poate fi mai atrăgător, dar cea mai mare bucurie a mea e de a putea circula în voie, printre parisieni. Îmi place nespus să vin în contact cu ei.

Marlene Dietrich trebuie să turneze un film la noi și poate chiar mai multe; nu cunoaștem titlul scenariului care va fi ales, dar ceeace putem spune e că regisorul va fi Sternberg, realizatorul „Îngerului albastru", filmul care a făcut gloria Marlenei.

Nora Gregor, care în viața de toate zilele este principesa Stahrenberg, turnează și ea un film în Franța, Are un accent ciu-

NORA GREGOR

dat, care reamintește puțin pe acela al d-nei Pitoeff, în scenele de emoție.

Philippe Holmes, tânărul și talentatul actor englez, a sosit de curând în Franța ca să turneze în „Sebastopol". Nu știe cum să-și exprime bucuria de a regăsi Parisul, care evocă pentru el un trecut foarte fericit, căci și-a făcut o parte din studiile sale la Colegiul din Grenoble. Cel puțin, iată o vedetă care va vorbi corect limba noastră.

Roman Novarro trebue să sosească și el zilele acestea, pentru a turna într'un film de Marcel l'Herbier.

Alt artist de talent, — hotărât cinematograful francez nu-și refuză nimic, — prințul Trubetzkoï, care este rus, și care a fost văzut în „Serge Panine", turnează și el acum un film, tot sub direcția lui Marcel L'Herbier.

Un excelent actor englez, John Lodge, interpretează acum pe arhiducele Franț-Ferdinand al Austriei.

In sfârșit, cinematograful francez a recuperat pe Dita Parlo, care revine din Italia. E o femee fină, inteligentă și plină de spirit. Această talentată artistă, care turnează în „L'Empreinte du Dieu", rolul Wilfridei, ceeace înseamnă „Aceea care vrea pacea", nutrește un mare proect: ține să devină regisoare.

Visul acesta speră să-l poată realiza, cel mult până la anul.

(CINÉ-MIROIR)

CRONICA FILMULUI

La „CAPITOL":

„Desmoștenițiii soartei"

Decorul pestriț al unui câmp de curse. Jockei, proprietari, oameni de afaceri oneste sau în conflict cu codul penal... nume sonore și pleava societății într'o învălmășeală neîntreruptă și zgomotoasă.

Aici s'au întâlnit doi oameni

WALLACE BEERY

pe cari nimic nu părea să-i apropie: Terry, un medic veterinar pe care alcoolul l-a îmbrâncit pe povârnișul mizeriei și Mickey, în zâmbetul căruia a rămas de strajă permanentă o voe bună copilărească și comunicativă.

Cei doi prieteni pe cari onestitatea sufletească i-a înrudit pe viață, au un al treilea tovarăș: un cal pe care Mickey l-a primit ca dar din partea unui proprietar exasperat de neputința acestei gloabe încurabile, dar în posibilitățile cărora Terry și Mickey cred cu convingere.

Pe sulul vieții, vremea a prins să depene zile aurite și nopți cu licurici de stele. Terry a descoperit defectul calului. Măestria sa de medic admirabil a vindecat un bețeșug pe care nimeni nu-l văzuse, redând calului posibilități de mare campion.

Dar viața are și răscruci triste. Urmărit pentru faptul că sub imboldul nefast al alcoolului a otrăvit cândva un cal, Terry este arestat. Îndurerat Mickey se prezintă la startul unei curse care avea să verifice încrederea sa în posibilitățile calului și pregătirea lui Terry. E cursa vieții sale.

O goană nebună. Pe panglica pistei copitele cailor bat în goană ca într'o darabană. Dintr'un colț al hipodromului, Terry urmărește goana. Și ochii săi se închid sub povara lacrimilor, când Mickey trece primul linia de sosire în aclamații printre cari Terry nu aude decât recunoștința copilărească a lui Mickey, care-l încurajează; ziua eliberării vine repede când o așteaptă doi prieteni pe cari deosebirea de vârstă și dragostea i-a transformat în tată și fiu...

Pe scenariul acesta de frumoasă originalitate, talentul viguros al lui Wallace Bery și verva comunicativă a lui Mickey Rooney au clădit un film cu episoade de comedie și cu momente de înduioșare cărora nu le poate rezista nimeni.

Un film uman, care va constitui cu siguranță un succes al actualei stagiuni cinematografice.

La „ARO":

„INFERNUL INGERILOR"

— Filmul ales de cinematograful „Aro" pentru redesciderea stagiunii e în adevăr demn de cinstea ce i s'a făcut, căci „Infernul îngerilor" nu e numai unul din cele mai bune filme de aviație, ci și una din cele mai pasionante drame ce s'au desfășurat vreodată pe ecran.

Iată, în sfârșit, un subiect nou, original, oferind maximum de posibilități atât regisorului cât și interpreților lui. E povestea extrem de simplă, dar tot atât de dramatică a trei femei cari practică zborul din trei motive cu totul diferite, și cari se angajează într'o cursă pe cât de spectaculoasă pe atât de plină de primejdii, împinse de acel imbold al inimii, care nu ține seama de nicio piedică.

Trei femei, tinere și frumoase își riscă viața cu zâmbetul pe buze, dându-ne cel mai splendid exemplu de curaj feminin.

Iată pe Trixie (Alice Faye) care zboară spre a-și susține mama și frățiorul; iată pe Gerry (Constance Bennett), care sboară, pentrucă iubește pe un aviator, căruia vrea să-i dovedească ce poate o femee și în sfârșit, iată pe Lois (Nancy Kelly) care zboară ca să fie totdeauna lângă soțul ei pilot.

Intrecerea dintre aceste trei femei excepționale, lupta dintre primele două, speranțele și decepțiile lor dau loc la scene rând pe rând dramatice și vesele, sublime și comice, așa în sfârșit cum e viața.

Darryl F. Zanuck n'a cruțat nimic spre a face din această poveste un film de mare clasă. Punând în joc rotunda sumă de un milion de dolari, el și-a asigurat în plus cei mai indicați colaboratori pentru un asemenea film, începând cu autorul scenariului, Frank Wead, specialist în subiecte de aviație și el însuși aviator, și sfârșind cu Roy del Ruth, un regisor abil în a scoate cele mai emoționante efecte din orice situație.

Pe lângă cele trei interprete, al căror elogiu e de prisos, cele două dintâi fiind prea cunoscute,

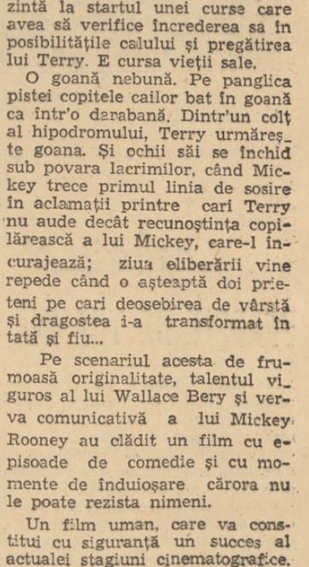

CONSTANCE BENNETT

iar cea de-a treia fiind de curând remarcată de publicul nostru în „Atac în Mediterană", spectatorii au revăzut cu o reală plăcere pe un actor ca Charles Farrell, a cărei dispariția temporară de pe ecran fusese regretată de toată lumea.

In rezumat, o premieră, care a însemnat un succes puțin obișnuit în această epocă a anului.

La „TRIANON"

GANGSTERII DIN NEW-YORK

Rolurile duble au fost totdeauna piatra de încercare a marilor talente ajunse la apogeu, căci e știut că un astfel de rol oferă artistului care-l interpretează maximum de posibilități.

In filmul „Gangsterii din New-York", Charles Bickford reușește un astfel de tur de forță, întruchipând cu o egală

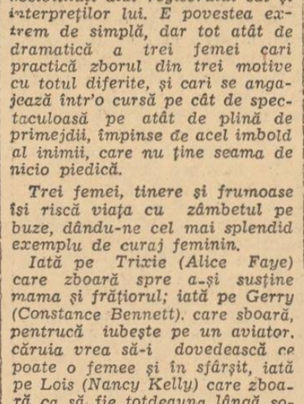

CHARLES BICKFORD

sinceritate și naturalețe pe gangsterul fără scrupul și pe polițistul integru, hotărît să-și jertfească chiar viața pentru binele societății.

Un subiect cu o intrigă mai mult decât originală, pasionantă, ne procură câteva momente de emoții intense, împotriva cărora nu s'ar putea apăra nici cel mai sceptic spectator.

Un polițist, profitând de uimitoarea lui asemănare cu șeful temut al unei bande, care se află pe cale de a fi eliberat din închisoare, ia locul acestuia spre a putea induce pe complicii lui în eroare și a-i face să-i trădeze secretele ca apoi să-i prindă pe toți și să-i dea pe mâna justiției. Acest joc periculos, reușește până la un punct, căci în timp ce adevăratul șef al bandei zace, ascuns într'o celulă a închisorii, polițistul intră tot mai mult în tainele organizației. Dar, în calea lui se ivește deodată o femee: iubita gangsterului. Pe aceasta n'o poate înșela. Un conflict din cele mai dramatice între aceste două personagii, dă loc la scene de un intens interes artistic. După tot felul de peripeții, omul legii care, o clipă, era să fie zdrobit de propriile sale arme, iese triumfător.

Iată subiectul acestui film, care nu e numai o realizare de acțiune, ci și de analiză psihologică și mai ales de atmosferă.

In fruntea interpretării de primul ordin stă Charles Bickford, un actor indeajuns de cunoscut publicului nostru încă de pe vremea filmului mut și Ana Dvorak, a cărei frumusețe enigmatică convine de minune eroinei pe care o interpretează.

ERIC VON STROHEIM

va fi văzut într'un mare rol dramatic

Cinematograful „Scala" ne anunță pe curând prezentarea unuia dintre cele mai dramatice filme, cari ne evocă frământările zilelor încordate din Septembrie 1938.

ERICH VON STROHEIM

Este vorba de emoționanta realizare a lui Léon Mathot „Ordin de chemare" (Rappel immédiat). Acțiunea se petrece la Paris în cercurile cinematografice și în casa unui mare diplomat american.

Iată în câteva cuvinte acțiunea atât de pasionantă a filmului:

Colonelul Vladar, un diplomat în serviciul Statelor-Unite, își adoră soția, strălucita stea franceză de cinematograf Helen Wells, care turnează un film la Paris cu chipeșul actor Pierre Deschamps.

Turburările din Europa constrâng pe Vladar să facă ocolul capitalelor, spre a le face cunoscut punctul de vedere al Statelor Unite. In răstimp, soția sa luptă contra dragostei pe care o simte pentru Deschamps.

Când Vladar se reîntoarce după ce a contribuit la salvarea păcii, soția lui îi spune că iubește pe compatriotul ei, Deschamps, care a plecat, mobilizat, și că va divorța ca să-și urmeze destinul.

Vladar a salvat pacea, dar în acelaș timp și-a pierdut căminul și fericirea.

*

Turnat cu grijă în decoruri admirabile, „Ordin de chemare" se bucură de o distribuție dintre cele mai alese. In adevăr, Erich von Stroheim, acest actor de mare clasă, interpretează pe colonelul Vladar, diplomat cu nenumărate preocupări, care trebue să-și apere fericirea și în acelaș timp cauza păcii. Roger Duchesne, cunoscut din „Gibraltar", își joacă rolul cu mult farmec și prestanță totodată.

Mireille Ballin este grațioasa Helen Wells, iar Aimos, Bernard Lancret, Jacques Tarride și Guillaume de Sax interpretează cu adâncă înțelegere celelalte roluri. Să nu uităm și dialogul simplu și plin de sensibilitate, precum și frumoasa muzică de atmosferă a lui Michel Lévine.

LILIAN HARVEY a terminat „Serenada"

Iată aci, pe drăgălașa LILIAN HARVEY în rolul Margaretei din filmul „Serenada", în care apare alături de Fernand Lancret (Schubert)

Ciudățenii de vedete...

Multe din marile vedete din Hollywood s'au ridicat din clasele de jos ale poporului, din cea mai neagră sărăcie. Acum câțiva ani, Ann Sheridan, astăzi una dintre cele mai apreciate „stele", nu era decât un manechin pentru fotografiile de modă și alte reclame.

Nu avea nicio rochie mai bună și în viața de toate zilele — când nu era fotografiată cu toaletele caselor de modă — prefera să umble în sweatere. „E mai practic și mai economic" — afirma vedeta. Atât s'a obișnuit Ann Sheridan cu sweaterele, încât și astăzi, acestea alcătuesc ținuta ei favorită.

La început venea chiar la premierele filmelor ei în sweater! Așa a fost văzută dealtfel și la reprezentația de presă a noului ei film „Nu sunt criminal", alături de John Garfield, interpretul rolului titular, alt artist din Hollywood, căruia nu-i plac vestimintele ceremonioase.

John Garfield, un tânăr artist, care s'a remarcat în „Vis de tinerețe", ridicându-se în urma acestui film la rangul de „stea", e celebru la Hollywood prin ciudățeniile lui.

A venit pentru prima oară în California, călătorind clandestin cu trenurile de marfă și a avut totdeauna groază de frac, smocking și haine negre. Dealtfel, n'a avut niciodată în viață un smocking, până în ziua când soția lui l-a silit să-și cumpere unul acum câteva luni, pentru premiera filmului „Juarez". Garfield s'a simțit destul de prost în smocking și de atunci, nu l-a mai îmbrăcat

Dealtminteri, eroul filmului „Nu sunt criminal", mai trăește și astăzi în modesta casă pe care a închiriat-o când a venit pentru prima oară la Hollywood. Nicio dată n'a cerut studioului o cabină mai spațioasă decât cămăruța care i-a fost dată atunci când nu era decât un mic artist fără importanță.

In timp ce se filmau exterioarele filmelor „Nu sunt criminal" cu Gloria Dickson, Claude Rains și „Cei șase copii ai străzii", John Garfield și-a petrecut timpul liber cu electricienii și recuzitierii. Se simte mai bine între ei, decât în societatea elegantelor vedete și a tinerilor în haine negre. O partidă de poker pe o ladă, sub umbra unui copac, în curtea unei ferme îl bucură mai

JOHN GARFIELD

mult decât o recepție sau un bridge la fastuosul Hotel del Monte, punctul de întâlnire al „stelelor".

Lui Garfield nu-i plac serbările, ceaiurile și seratele din Hollywood. Câteva săptămâni după angajarea lui la „Warner Bros", a fost luat de un regisor, pentru prima oară, la o mare serată Garfield s'a plictisit de moarte și a jurat că nu se va mai duce niciodată. Când a sosit la Hollywood și-a cumpărat un automobil de ocazie. Și astăzi, după succesul său imens din „Vis de tinerețe", „Nu sunt criminal" și alte filme, tot îl mai conduce. Pentru nimic în lume nu vrea să-și cumpere alt automobil!

Deasemeni, când a venit pentru prima oară la Hollywood, plăcerea lui cea mare era de a se plimba noaptea pe South Main Street din Los Angeles, un cartier periferic, în care toată noaptea sunt deschise mici cinematografe, anticării, magazine cu vechituri și lucruri de ocazie, cabarete, teatre de reviste, cărciumi și hoteluri de mâna treia.

E de părere că acest cartier e cel mai interesant loc din tot orașul!

Ciudățenii de vedetă...

GABY SYLVIA, vedeta filmului „Le Ruisseau", după cunoscuta piesă a lui Pierre Wolff

Triumful LORETTEI YOUNG

„Kentucky, orașul pasiunilor", filmul cu care cinematograful „Carlton" și-a deschis stagiunea, constituie, de sigur, triumful frumoasei vedete Loretta Young, care în rolul Sally-ei Goodwyn se depășește pe ea însăși.

Realizat după cele mai bune procedee tehnicolor de cunoscutul regisor David Butler, filmul „Kentucky, orașul pasiunilor" ne relevează ura dintre familiile Dillon și Goodwyn, cari din tată în fiu s'au consacrat creșterii cailor de curse. Dar frumoasa Sally Goodwyn iubește în taină pe tânărul Dillon, care la rândul lui o iubește. Fiecare din cele două familii are un cal angajat în faimosul Derby dela Kentucky. Acela al fetei câștigă după o cursă pasionantă, iar ambii tineri cad unul în brațele celuilalt.

Partenerul Lorettei Young este Richard Greene, un tânăr de mare talent. In excelenta distribuție a filmului trebue menționat și Walter Brennan care interpretează cu mult relief pe un bătrân turfist.